

Studiu biblic săptămânal

Descriere:

1. Țelul programei propuse este parcurgerea Bibliei pe parcursul a doi ani.
2. Preocuparea principală a studiului este **cunoașterea lui Dumnezeu** așa cum apare prezentat în Sfintele Scripturi (Dumnezeu este ...).
3. Câte un trimestru alocat Vechiului Testament și Noului Testament alternativ.
4. Vacanța din luna august este alocată cărții Psalmilor.

Metodă de prezentare:

1. Prezentarea temei zilei în contextul temei general.
2. Prezentarea materialului pe secțiuni, accentuând textele biblice de referință. Se pot folosi și alte texte biblice relevante.
3. La fiecare secțiune în parte, se deschide oportunitatea contribuțiilor individuale din partea fraților din adunare care pot adăuga gânduri inspirate din Scriptură.
4. Se pot aduce ilustrații din practică și din viața privată sau comunitară.
5. Se repetă versetul de aur cu adunarea, prin mijlocirea unor persoane individuale sau a unor grupuri.
6. Ca inspirație se pot folosi diverse cărți de studiu biblic pe cărțile biblice aflate în lucru cu condiția că nu este contrazis standardul de învățătură al materialului pregătit al lecțiilor.

Principii de interpretare:

1. Se interpretează literar ceea ce este presupus a fi literar, dar se înțelege figurat ceea ce este presupus a fi înțeles figurat („cei ce intrau și ieșeau” – Zah. 8:10 = patrulele militare, 2 Cr. 23:8 = preoții).
2. Ceea ce apare într-un singur loc în Scriptură nu poate fi luat ca autoritativ pentru practică sau doctrină (Geneza declară că Iosif avea abilități mantice – Gen. 44:5, 15. Aceasta nu înseamnă că practica divinației prin pahar este permisă creștinilor).
3. Informațiile cu caracter istoric sunt credibile din punct de vedere istoric (Cifrele recensămintelor sunt credibile deși arhivele egiptene nu recunosc lucrul acesta; Saul, David și Solomon sunt personaje istorice chiar dacă nu sunt încă atestate de arheologie)
4. Nu incidentele unei istorii sunt autoritative pentru practică și doctrină ci principiile care au stat la baza incidentelor respective (Istoria păcatului dintre Iuda și Tamara nu justifică căsătoria dintre cumnați, ci învață intervenția providențială a lui Dumnezeu care poate folosi faptele rele ale oamenilor pentru realizarea scopurilor Sale – Gen. 50:20).
5. Fiecare text se citește în contextul în care a fost scris („fiii lui Dumnezeu” din Gen. 6:1-2 nu poate fi interpretat ca „îngeri” în lumina lui Iov 1-2, înainte de a se fi acordat atenție contextului din Gen. 5:1b-6:8a).
6. Interpretarea Noului Testament asupra Vechiului Testament este autoritativă („cel drept va trăi prin credința lui” – Hab. 2:4 este împlinit în capacitatea de autogenerare a seminței Evangheliei – Rom. 1:17, în mântuirea garantată doar pe baza credinței – Gal. 3:11, și în perseverența creștinului – Evrei 10:38-39).
7. Interpretarea tipologică este de preferat, adică împlinirea unor realități din Vechiul Testament în cadrul Noului Testament (Cristos este al doilea Adam – Rom. 5:12-21, traversarea Mării Roșii și a Iordanului reprezintă botezul – 1 Cor. 10:1-4).
8. Nu insista asupra lucrurilor care produc și alimentează diviziuni din pricina unor interpretări multiple sau asupra textelor obscure (1 Pt. 3:19-20).
9. Traducerea Bibliei în limba română cunoaște doar trei versiuni autorizate pentru uz în cultele evanghelice: pentru Noul Testament – versiunea Dumitru Cornilescu 1921, versiunea New World Bible Translation Centre 2002 și versiunea Noua Traducere Românească 2008, și doar două pentru Vechiul Testament – versiunea Dumitru Cornilescu 1921 și versiunea Noua Traducere Românească 2008. Se preferă cele mai recente versiuni pentru limbajul contemporan folosit.

Conținut

Titlul temei din luna ianuarie: Geneza – Dumnezeu creează

Tema cărții: Scopurile lui Dumnezeu cu omul

Cartea Geneza este o lucrare compusă din mai multe piese individuale cunoscute ca și cronici sau istorii ale unor persoane cunoscute ca patriarhi. Patriarhii au fost bărbații cu rol de conducător al familiei în comunitatea gentilică, predecesori ai poporului Israel. Patriarhii care au lăsat scrise istorii ale lor sau ale părinților lor sunt: Adam; Sem, Ham și Iafet; Sem; Isaac; Iacov și Iosif. Astfel au apărut șase secțiuni ale istoriei primare a poporului Israel, care sunt precedate de o piesă unică pentru că nu are niciun autor declarat.

Istoria creației: Gen. 1:1-2:4

Istoria oamenilor înainte de potop: Gen. 2:5-5:1a

Istoria potopului: Gen. 5:1b-10:1a

Istoria oamenilor după potop: Gen. 10:1b-11:10a

Istoria lui Avraam: Gen. 11:10b-25:19a

Istoria lui Isaac și Iacov: Gen. 25:19b-37:2a

Istoria lui Iosif: Gen. 37:2b-50:26

În Geneza este expusă intenția primară a lui Dumnezeu cu omul, aceea de a găsi în om un închinător al slavei Sale. Scopul secundar este acela ca omul să fie împlinit în relația sa cu Dumnezeu.

În Geneza 1:1-2:4 se pot găsi aici câteva elemente opuse care arată faptul că opozițiile nu trebuie să descrie neapărat rivalități:

- (1) lumina și întunericul
- (2) apele de sus (atmosfera) și apele de jos (oceanul planetar)
- (3) firmamentul și pământul
- (4) Pământul și mările
- (5) Soarele și luna
- (6) Omul și celelalte viețuitoare
- (7) aleșii lui Dumnezeu și ceilalți oameni – Abel față de Cain, Noe față de contemporanii lui, Ham față de Sem, Avraam față de Lot, Isaac față de Ismael, Iacov față de Esau, Iosif față de Ruben, Hețron față de Peret, Efraim față de Manase.

Lecția 1: Prioritatea lui Dumnezeu – originea lumii

(Gen. 1:1–2:3; Iov 38:1–41:34; Is. 40:12–31)

Verset de aur: *Neemia 9:6*

(1) Cine este responsabil de crearea lumii?

Istoria lumii începe cu un Dumnezeu activ. Biblia nu spune nimic despre începutul lui Dumnezeu, motiv pentru care orice am zice asupra acestui subiect ar fi pură speculație. Lumea nu a apărut ca urmare a vreunui conflict între Dumnezeu și alte ființe spirituale, fie aceea chiar Satana. Lumea a fost produsul activității creatoare a lui Dumnezeu Însuși. Singura resursă folosită a fost propria Sa înțelepciune (Iov 38:1-38; Pr. 8:22-31; Is. 40:12-31). Sfânta Treime a fost implicată în acțiunea creației. Fiul a fost prezent activ în actul creației și prin el se susține toate lucrurile (Ioan 1:1-3; Col. 1:15-17). Duhul Sfânt era prezent și El acolo când a apărut lumina și au fost separate apele de uscat (Gen. 1:3). Decizia a fost luată în Consiliul ceresc (Adunarea divină) a lui Dumnezeu (vezi „Noi” în Gen. 1:26; 3:22; cf. Gen. 11:6-7; 1 Împ. 22:19-23; Rev. 4).

(2) Cu ce scop a fost creată lumea?

Lumea a fost creată ca locuință a omului (Gen. 1:28-30). Universul este organizat pe baza unor legi proprii și constante care-i permit autoîntreținerea (legile naturii). Astfel, lumina este generată de aștrii care marchează trecerea timpului, iar pământul este despărțit de mare și este populat de plante și viețuitoare adecvate. Comportamentul viețuitoarelor este setat tot de Dumnezeu (Iov 38:39-39:30; 40:15-41:34).

(3) În ce fel se deosebește omul de celelalte viețuitoare?

Omul este creat ca o persoană cu responsabilități față de grădina în care a fost pus (Gen. 2:15) și cu autoritate dar nu asupra legilor naturii ci asupra tuturor viețuitoarelor create (Gen. 1:30). Faptul acesta este vizibil prin acțiunea de numirea a viețuitoarelor de care este capabil Adam (2:19-20). De aceea în concepție iudaică, cine este capabil să definească, să numească un lucru, este într-o poziție de autoritate asupra sa.

(4) Ce consecințe are asupra omului faptul că Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor și al omului?

4.1. Omul se subordonează lui Dumnezeu și răspunde înaintea Lui de responsabilitățile primite față de natură și viețuitoare (Psalmul 8).

4.2. Omul are datoria de a administra cu responsabilitate lumea în care trăiește și de a veghea la echilibrul acesteia.

Lecția 2: Originea omului și a familiei

(Gen. 2:4–24; Ps. 45; Mal. 2:10–16; Mat. 19:1–12)

Verset de aur: *Isaia 45:12*

(1) Cum a fost creat omul?

Omul este creatura lui Dumnezeu, un suflet viu, constituit din suflarea divină care dinamizează un trup de carne (Gen. 2:7). În lipsa suflării (scânteii) divine trupul rămâne inert (Ecl. 12:7). Omul a fost creat ca și cuplu de persoane heterosexuale aflate în comuniune (Gen. 2:18-24).

(2) Cu ce scop a fost creat omul?

Omul a fost creat responsabil peste creație, dar munca nu a fost scopul pentru care a fost creat omul. Omul a fost creat pentru a-l proslăvi pe Dumnezeu (Ps. 29:2; 50:23; Mt. 5:16; 1 Cor. 10:31). Orice laudă de sine sau laudă a altor divinități este o deturnare de la scopul primordial al creării omului (Dan. 5:22-23 Rev. 16:9, 11).

(3) În ce fel se deosebește omul de celelalte viețuitoare?

Toate viețuitoarele au fost create în perechi, dar dintre toate cea care s-a potrivit omului a fost ființa creată special pentru Adam, după chipul și asemănarea sa, femeia. Bărbatul poate întemeia cu soția sa o relație perpetuă bazată pe comuniune (Gen. 2:23-24; Mt. 19:1-12).

(4) Ce consecințe are asupra omului faptul că a fost creat ca persoană în comuniune?

4.1. Omul poate fi împlinit numai în comuniune cu alte persoane (relație de legământ).

4.2. Omul poate fi împlinit numai în comuniune cu Dumnezeu, Creatorul Său.

4.3. Căsnicia este un legământ perpetuu.

Lecția 3: Originea păcatului și a umanismului

(Gen. 2:25–4:24; 11:1–9; Rom. 1:18–2:16)

Verset de aur: *Romani 2:5-6*

(1) Ce este păcatul?

Păcatul este posibil prin deturnarea de la autoritatea prestabilită în universul lui Dumnezeu. Femeia nu a știut să identifice depășirea atribuțiilor unuia dintre animale și nu a știut să-și asume mandatul de control asupra acestuia (Gen. 3:1-6). Păcatul este cedarea în fața ispitei de a călca o poruncă explicită dată de Dumnezeu: în cazul lui Adam – interdicția de a mânca din pomul cunoștinței binelui și răului (Gen. 2:16-17), în cazul lui Cain – interdicția de a ceda mâniei (Gen. 4:6-7).

(2) Ce presupune existența păcatului?

Păcătuirea presupune o lege, o ispită, un ispititor și o neveghere (Rom. 7:7-13). Dumnezeu folosește ispita pentru creșterea spirituală a celor credincioși (1 Cor. 10:11-13). Dumnezeu se delectează în mântuirea omului și nu în moartea lui (Ez. 18:23, 32; Luca 15). Ispititorului îi face plăcere să strice relația dintre oameni pe de o parte, și dintre oameni și Dumnezeu pe de altă parte, înșelându-i pe oameni (Mt. 4:1-11; 1 Tes. 3:5; Rev. 12:10; 20:10).

(3) Cum tratează Dumnezeu existența păcatului?

Dumnezeu nu tolerează păcatul în prezența Sa și nici păcatul care poate genera mai mult păcat. De aceea omul a părăsit grădina Eden unde Dumnezeu obișnuia a se întâlni cu omul (Gen. 22-24). Dumnezeu tolerează păcatul omului până când păcătoșenia atinge limita toleranței impuse de Dumnezeu (Gen. 6:5; 11:4; 15:16). Pe cei credincioși, Dumnezeu îi disciplinează în trup pentru ca să-i dezvețe de păcat (Gen. 3:16-18; Ev. 12:3-11). Iertarea păcatelor se face numai prin acceptarea vinei și a sacrificiului făcut de Isus pentru vina păcatelor personale.

(4) Ce mijloace folosește păcătosul pentru a se autoproteja?

Minciuna este calea preferată pentru ascunderea greșelii sau acuzarea încrucișată. Cel mai elevat mijloc de protecție a păcătoșilor este crearea unei culturi pur umaniste, în care omul dictează standardul de dreptate și adevăr, în afara celui revelat de proveniență divină (Rom. 1:18-32). Adesea cultura are datoria de a camufla goliciunea spirituală a omului (Gen. 4:17-24).

(5) Ce consecințe are apariția păcatului și a umanismului pentru om?

5.1. Omul păcătos are tendința de a se înstrăina de Dumnezeu.

5.2. Omul are datoria de a-și rezolva problema păcatului cât mai repede pentru că Dumnezeu nu tolerează prezența păcatului la nesfârșit.

5.3. Umanismul trebuie adus sub controlul standardului lui Dumnezeu.

Lecția 4: Originea legământului lui Dumnezeu cu omul

(Gen. 1:28–30; 3:16–19; 9:1–17; 12:1–3; 15:1–21; 22:15–18; 26:2–5; 28:13–15; 35:9–12; 46:2–4; Is. 54–55)

Verset de aur: *Isaia 54:10*

(1) Dumnezeu a inițiat relația sa cu omul

Omul este creatura lui Dumnezeu, care a primit responsabilități precise față de pământ și viețuitoare în general (Gen. 1:28-30) și față de grădina Eden în particular (Gen. 2:8-9, 15). Dumnezeu a redefinit relația Sa cu omul în contextul rebeliunii sale față de Dumnezeu (Gen. 3:14-19, 24; 4:9-16). El l-a ales pe Noe, nu pentru că Noe avusese merite față de Dumnezeu, ci pentru că „a căpătat milă înaintea Domnului” (Gen. 6:8). El l-a ales pe Avraam pentru a crea un popor al Său (Gen. 12:1-4).

(2) Dumnezeu definește termenii legământului cu omul

Dumnezeu a selectat arborele din care îi era interzis lui Adam a consuma fructe (Gen. 2:16-17). Dumnezeu stabilește caracteristicile ambarcațiunii prin care urma să fie salvată familia lui Noe (Gen. 6:13-22). Dumnezeu pretinde ca Avram să asculte de porunca Domnului de a pleca din Mesopotamia (Gen. 12:1-4). Dumnezeu pretinde din partea lui Isaac să nu emigreze în Egipt (Gen. 26:3-6).

(3) Dumnezeu îl îmbărbătează pe omul ales a intra în relație cu Sine prin reconfirmări suplimentare și prin semne perene prin care omul să primească încredere în Dumnezeu și să fie încurajat a fi loial legământului.

Chiar și criminalul Cain a primit protecție din partea lui Dumnezeu pentru a nu fi omorât înainte de vreme (Gen. 4:15). Dumnezeu are milă a doua oară de Noe, prin faptul că „Și-a adus aminte de el” după ce l-a salvat de potop, pentru a-l salva a doua oară (Gen. 8:1). La descinderea din ambarcațiune, Dumnezeu încheie legământ cu omul prin Noe și se obligă a nu mai distruge lumea prin potop. Semnul acestui legământ este curcubeul (Gen. 8:21-9:17; Is. 54:9-10).

Dumnezeu își înnoiește promisiunea față de Avraam, încheind un legământ formal după tiparele orientale (Gen. 15). După 12 ani, la majoratul lui Ismael, Dumnezeu îi confirmă suplimentar legământul încheiat anterior și îi oferă un semn pentru autentificarea contractului: circumcizia (Gen. 17). Promisiunea este întărită după încercarea lui Avraam, când a dovedit că îl cinstește pe Dumnezeu mai mult decât își iubește propriul fiu (Gen. 22:15-18). Legământul încheiat cu Avraam este reluat cu patriarhul Isaac (Gen. 26:2-6) și cu patriarhul Iacov (Gen. 28:10-22; 34:9-15; 46:2-4).

(4) Ce învățăm din faptul că Dumnezeu a făcut legământ cu omul

4.1. Dumnezeu este suveranul, iar omul este vasalul: Dumnezeu stabilește termenii legământului Său cu omul.

4.2. Dumnezeu rămâne fidel legământului Său.